

Gyökér, gyümölcs és győztesek

Radu Gavrilut

Elhangzott: 2009. május

Az 1. Zsoltár egy olyan emberről szól, aki olyan, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, mely mindig meghozza a gyümölcsét. Egy testvér azt mondta, hogy az emberek nagyon el vannak foglalva azzal, ami a föld felett van. Mindenki azzal foglalkozik, hogy az ő élete gyümölcstermő legyen. De nem nagyon foglalkoznak azzal, hogy ahhoz, hogy gyümölcstermők legyünk, a gyökereknek mélyen a földbe, egészen a forrásig le kell jutniuk.

Ültettünk rózsákat a régebbiek mellé, de ezek az újak a nagy szárazságban elkezdtek kiszáradni. Ezeket öntözni kellett felülről, a régebbieket nem. A magvető példázatában is mondja az Ige, hogy azok a magok, amelyek sziklák közé estek, elszáradtak, amikor jött a nap, mert a gyökereik nem voltak mélyre eresztve. Ez a példázat nemcsak arról szól, amikor kezd a hívő életet, hanem a hívő élet minden fázisára érvényes lehet. Nagyon fontos, hogy a gyökereid mélyen legyenek a földbe eresztve, hogy ne légy áldozatává, ha jön a szárazság és mindenféle más megpróbáltatás az életedben.

Amit olvastunk az Ézsaiás 37. részéből, az egyik legfontosabb mondanivaló a 31. versben van: **„Júda házának maradéka pedig, amely megszabadult, újra gyökeret ver alul, és gyümölcsöt terem felül”**. Ha végigolvassuk ezt a történetet, minden kritikán alul volt, amit itt olvashatunk róluk. Az asszíriai király is jött, hogy megtámadja Ezékiás királyékat, és megszegyénítette a népet és az Istenüket. Hatalmas serege volt. De két dolog nagyon fontos ebben a történetben. Az egyik: csak egyetlen egy angyal jött az assíriaiak ellen. Tudjátok, hogy a Sátánnak légiói vannak, de itt egyetlen egy angyal elégséges volt, hogy legyőzze azt a hatalmas sereget. Az első dolog, amit meg akart tanítani Isten az ő népének az, hogy higgyen Isten végtelen erejében. A másik fontos dolog, a maradék, akik megszabadultak. Mert amikor Isten munkálkodik, mindig csak a maradék az, aki betölti Isten akaratát. Ugyanitt írja a 31. versben: „gyökeret ver alul, és gyümölcsöt terem felül.”

Nagyon sokszor különböző helyzetekben vagyunk. Mondtam már nektek, hogy találkoztam egy testvérral, aki a múltjáról beszélt nekem, és mindig sok jó dolgot tudott elmondani, de nem tudott elmondani soha semmit a jelenről. Legalább is én nem emlékszem semmire, amit a jelenből mondott volna. Viszont vannak olyan helyzetek is, amikor Isten szárazságot enged. Nem válaszol semmire, nem cselekszik semmi különleges dolgot az életünkben. Lehet, hogy nincs nagy vágyunk, hogy imádkozzunk és Igét olvassunk. Vagy olyan helyzetek elé állít bennünket, amelyeken egyedül nem tudunk átmenni. Ilyenkor egyetlenegy dolgot figyel Isten, – és lehet, ezek nagyon apró élethelyzetek – hogy, megtanuljunk közeledni Őhöz. Ne veszítsd el a reményt, ne bátoralanodj el! Képzeljétek el, hogyan hatott a népre, akik fenn voltak a falon, amikor az asszír fővezér ezt mondta: „adok neked 2000 lovat, keress hozzá 2000 lovast” – valószínűleg nem volt nekik annyi. Gúnyt űzött Istenből és Isten népéből. És Isten azt figyelte, az volt a célja ezzel, hogy a maradék, aki a végén megmarad, leengedje a gyökerét a földbe és gyümölcsöt teremjen felül. Így munkálkodik Isten, hogy legyen neki egy maradéka, aki nem bátoralanodik el semmikor. Nemcsak az, hogy egy olyan élete legyen, amely megáll, hanem ami valóban hadakozik a pokol ellen.

Amikor valaki jön hozzánk a gyülekezetbe, hallja, hogy énekelünk különböző énekeket, szép énekeket, például, „boldog vagyok, amikor az oltáron égek”, és azt gondold, hogy te mindennap úgy élsz, hogy az oltáron égsz. És akkor Isten olyan élethelyzeteket ad, amelyekben meglátod, hogy a gyökereid nincsenek mélyre engedve, nem tudsz a kísértéseknek ellenállni. Amikor Timóteusról szóltam, akkor is pont úgy volt, ahogy most is van. Az emberek elkezdtek az igazságot alább engedni, lejjebb engedték a mércét. És akkor is csak egy maradék által munkálkodott Isten. Minden, aminek nincsen mélyen a gyökere, kitépetik. Ahogy halad az idő a korszak vége felé, minden meg fog remegni, amit úgy gondoltunk, hogy nekünk az megvan és a miénk.

Figyeljétek meg, hogyan imádkozik Pál: Efézus 3, 16-19. **"Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, akiről nevét kapja minden nemzetség mennyen és földön: adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; és így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig."**

Ez volt Pál imádsága. Három dolgot említ itt az Ige: hogy adja meg nektek 1) hogy megerősödjétek, 2) hogy lakozzék a Krisztus hit által a szívetekben, 3) a szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén. Úgyhogy akárhányszor jön Isten és elkezd munkálkodni, és elkezd a vizet felzavarni, mindig megvan a célja. Sokszor vannak olyan hangok, amikor azt kérdezzük, 'Uram miért cselekszed ezt?'

Sokan vannak, akik nagyon meg voltak bizonyos tanításokban erősödve, és megrekedtek egy bizonyos szinten. Az Úr kegyelme az, amely kiragad onnan. Ezt pedig úgy cselekszi, hogy terhet helyez rád, amely elkezd nyomni lefelé, és akkor elkezded keresni az Urat, közeledni Hozzá. Mindenben megkapaszkodsz, minden Igét megragadsz. És akkor látod, hogy Isten milyen kegyelmes hozzád, hogy megvigasztal, és mindenekben felemel. De Istennek mindig nagyobb a terve. Nemcsak azt akarja, hogy te naponként áldást kapjál tőle, hanem azt is, hogy egyre mélyebbre ereszd a gyökereidet Őbelé. Hogy megtanuld azt, hogy a válsághelyzetekben az Úr közelében legyél. Hogy ne légy elkeseredve akkor, amikor nem úgy történnek a dolgok, ahogyan te akarod. Az Úr kegyelme az, amikor valójában addig nyom és szorít téged, amíg oda nem jutsz, hogy valójában Őt keresed. Hogy olyan ember legyél, aki egy folyó mellé van ültetve, mint egy fa, amely az ő gyökereit egészen a vízig bocsájtja.

Máté evangéliuma 7,24-25: **„hasonlatos a bölcs emberhez, aki a kősziklára építette a házát.”** Ahogyan az Ézsaiásban olvastuk, milyen kép tárult akkor az emberek elé? Volt ott valami, ami felemelhette, vagy bátoríthatta őket? Isten szemei előtt más volt. Ott volt az a maradék, amely leereszti alulra a gyökerét és gyümölcsöt terem. Isten mindig igazolva van. Akkor is, amikor nagyon sokan más utakon járnak. Őneki elégséges az, ha a maradék ott van. Látjátok, hogy milyen szomorú kép tárul elénk a hét gyülekezetről a Jelenések 2. és 3. részében. Nagyon szomorú. Mit ír azokról a gyülekezetekről? Miket ír Pál a 2 Timóteusban? Isten terve akkor is végbe megy, a maradék akkor is készen lesz. És tudjátok kik lettek a maradékok azokból a gyülekezetekből? A győztesek. Azok, akik nem hagyják magukat. Minden szürke és sötét lesz, de azt mondja Isten, hogy voltak egyesek, akik nem figyeltek jobbra és balra. Nem tekintettek körül, hanem az Úrra tekintettek és az Úr megáldotta őket. És az Úr ezzel megelégszik. Pál örült és megelégedett. Mi is legyünk ilyenek minden

helyzetben, hogy az Úr mindig hűséges és igazságos, tele van kegyelemmel azokhoz, akik minden élethelyzetben Benne bíznak, Őrá vetik a terhüket és Vele járnak mindig. Látjátok, sok helyen fellépnek különböző pártoskodások, hadakozások, de mindenütt vannak az Úrhoz hűséges testvérek. Adja Isten, hogy a mi életünk, szívünk is olyan legyen, hogy kövessük a Bárányt akárhova megy, és azokban az élethelyzetekben, amikben naponta élünk, amelyek nehezek, találjunk utat az Úr felé. Ámen.